

в суспільстві атмосферу передбачуваності та стабільності законодавства.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996 року. //Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 30. – 141 с.
2. Осадчук С. С. Застосування принципів права у правотворчому та правозастосовному процесах / С. С. Осадчук // Наше право. – 2015. – № 3. ч. 3. – С. 32–37.
3. Загальна теорія права: Підручник / За заг. ред. М.І. Козюбри. – К.: Ваіте, 2015. – 392 с

УДК 328.184(043.2)

Катещенок Д.А., студент,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Єряшов Є.К., ст. викладач

ЛОБІЮВАННЯ В УКРАЇНІ

Сучасний стан України характеризується демократизацією усіх рівнів державного управління до складу яких, вводяться і включаються представники громадських організацій та спілок. Для відстоювання власних інтересів фізичні та юридичні особи мають право приймати участь у вирішенні різноманітних питань, щодо удосконалення рівню їх життя та добробуту. Це відбувається шляхом легального тиску окремою особою чи колом осіб (найчастіше – фінансово-промислових груп) на органи державної влади та їх посадових осіб, що у галузі права та політології отримало назву: «лобіювання». Відповідно інститут лобіювання дозволяє суспільству представляти свої інтереси навіть за відсутності достатніх ресурсів впливу на владу. Державі це допомагає створити безпосередній або опосередкований зв'язок з суспільством, збільшити рівень впливу громадськості на владу, що тягне за собою збільшення довіри до владних органів. Отже лобіювання-це один з небагатьох способів прояву політичної активності людини та громадянина – з однієї сторони, а з іншої, це просування власних інтересів до владних органів. Євроінтеграційна політика України сприяє зростанню попиту на вивчення «лобіювання» як актуальної наукової проблеми у галузі права.

Значення і цінність обраної теми, розглядається перш за все тому, щоб акцентувати увагу на нагальній проблемі «тіньового» лобіювання та на інструментах тиску органів влади, місцевого самоврядування та їх посадових осіб в Україні.

Регулювання лобізму в Україні дуже ускладнене через такий чинник, як відсутність категоріального апарату та повноти розуміння важливості

даної інституції. За офіційною політикою партії можливість подібного явища виключалася, оскільки вважалося, що пряма демократія радянського типу ефективно виражає інтереси всього народу, й існування додаткових механізмів представництва інтересів, як і їхнє дослідження, було неможливим [1, с. 6]. В реаліях сучасної України, де немає нормативно-правового врегулювання даного поняття, має місце так званий «тіньовий» лобізм. Дефініцією цього поняття, є реалізація тиску на Верховну та місцеві ради, Кабінет Міністрів, місцеві адміністрації за допомоги великої кількості неправомірних інструментів: підкуп посадових осіб (хабарництво), шантаж, залякування, погрози та інше. Як правило, лобіюються інтереси великих промислових груп у наданні дотацій, кредитів, пільг, створенні інших сприятливих умов для діяльності окремих підприємств тощо. Наслідком відсутності законодавчої бази функціонування лобізму є деформованість усієї системи представництва інтересів, орієнтація її на такі складові, як консультативні та експертні служби [2, с. 7].

Доведено, що легітимація лобістської діяльності призведе до чіткої фіксації функцій лобіста, його обов'язків, а також сприятиме формуванню інституту лобізму. Крім того це допоможе відмежувати представників влади від безпосереднього контакту із представниками бізнесу та промислових об'єднань, що, в свою чергу, допоможе запобігати корупції на початкових її рівнях [2, с. 10]. Для цього в Україні були зроблені спроби розроблення і прийняття закону який би регулював лобістську діяльність, але жоден з них не підходив. Наприклад одне із основних зауважень, яке зроблене Головним науково-експертним управлінням (ГНЕУ) Верховної Ради України у Висновку від 9 грудня 2005 року щодо проекту Закону України "Про діяльність лобістів у Верховній Раді України", є саме обмежений характер означеного законопроекту у врегулюванні лобіювання лише у парламенті та його органах. Тому інститут лобіювання повинен регулюватися одним законом, який би максимально повно, однозначно і узгоджено визначив усі його аспекти [3, с. 53].

Таким чином, можна стверджувати, що лобіювання є важливим інструментом в регулюванні правовідносин у суспільстві. Поряд з тим, інститут лобіювання дозволяє суспільству представляти свої інтереси за відсутності достатніх ресурсів впливу на державну та політичну владу.

Література

1. Одінцова О. О. правове регулювання лобізму в сучасній Україні (загальнотеоретичне дослідження): автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. юр. наук: спец. 081 "Право" / Одінцова О. О. – Одеса, 2008. – 20 с.
2. Гричина Н. А. лобізм як інститут сучасної демократії: автореф. дис. на здобуття наук. ступеня канд. політ. наук: спец. 052 "Політологія" / Гричина Наталія Анатоліївна – Київ, 2009. – 18 с.

3. Нестерович В. Ф. основні підходи до визначення поняття "лобіювання" / В. Ф. Нестерович // Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е.О. Дідоренка / В. Ф. Нестерович. – Луганськ, 2010. – С. 50–58.

4. Корнієнко В. О. політичне лобіювання в Україні: теоретична підойма та практичні реалії [Електронний ресурс] / В. О. Корнієнко. – 2016. – Режим доступу до ресурсу: <http://jpl.donnu.edu.ua/article/view/2672/2706>.

5. Федоренко В. Запровадження інституту лобіювання в Україні: законотворчі та державно-управлінські аспекти [Електронний ресурс] / В. Федоренко. – 2010. – Режим доступу до ресурсу: http://scholar.googleusercontent.com/scholar?q=cache:KQaCNZ0QrtsJ:scholar.google.com/+%D0%BB%D0%BE%D0%B1%D1%96%D1%8E%D0%B2%D0%B0%D0%BD%D0%BD%D1%8F&hl=ru&as_sdt=0,5.

УДК 340.11(043.2)

Ковальова В.О., студентка,
Юридичний факультет,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Шапенко Л.О., асистент

ПРАВОВІ ПРЕЗУМПЦІЇ В МЕХАНІЗМІ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ

Українська держава і право переживають складний період своєї історії. В умовах кардинальних соціально-економічних і політичних трансформацій йдуть у минуле багато ідеологічних і політичних догм та засновані на них форми і методи правового регулювання. Формується нове право і нове законодавство, покликане відповідати ідеалам демократичної правової держави соціальної орієнтації. Вельми актуальною стає проблема вдосконалення юридико-технічних засобів правового регулювання суспільних відносин, важливе місце серед яких займають правові презумпції. Останні є специфічною правовою формою в законодавстві України. Даний інститут можна все частіше зустріти в цивільному, податковому, адміністративному, кримінальному, цивільно-процесуальному, інформаційному та інших галузях законодавства [1].

Разом з тим, слід відмітити, що у законодавстві відсутня чітка позиція щодо ролі і місця правових презумпцій в регулюванні суспільних відносин. Часто елементи правових презумпцій виражені в тексті нормативних правових актів латентно, що ускладнює застосування презумпцій на практиці.

Правова презумпція – це прийом юридичної техніки, що застосовується з метою уникнути доказів. Презумпції – закріплені в нормах права припущення про наявність або відсутність юридичних фактів. Ці припущення ґрунтуються на зв'язку з процесами, що реально